

[Alsing Andersen.]

mer ved, at et sådant værn kunne Danmark ikke stille på benene, hverken til lands, til søs eller i luften — og jeg tilføjer: heller ikke, hvis vi havde haft det par regimenter mere at mobilisere, som venstre i 1937 foreslog udover regeringsforslaget. Jeg går altså ud fra, at venstres medlemmer — selvom det kunne se sådan ud — ikke kan mene, at overrumplingen kunne være forhindret. I så fald må meningen med udtalelsen være, at værnets skulle have været så stærkt, at der kunne være ført en virkelig kamp, skal vi sige et døgn, måske 2 døgn, for mere optimistiske kan de ærede medlemmer vel ikke være blevet, selvom der er gået 15 år? Til belysning af forskellen mellem venstres opfattelse og den daværende regerings opfattelse ville jeg altså gerne vide, om det er en sådan kamp, en slags eksistenskamp, måske i mindre format, men dog indtil den sidste modstand var brudt, som venstres medlemmer har tænkt sig at regeringen skulle have forberedt i henhold til folketingets beslutning. Eller hvor længe har venstres ærede medlemmer egentlig tænkt sig at den daværende regering skulle have ladet den danske befolkning bringe ofre i denne på forhånd udsigtsløse kamp, for at det af de ærede medlemmer opstillede formål: at modsætte sig overrumplingen, kunne siges at være opfyldt?

En besvarelse af tilsvarende spørgsmål er i endnu højere grad påkrævet fra de to ærede konservative medlemmer, der ville forhindre, at regeringen blev krigsfanger. Jeg tror, det vil interesserede befolkningen uhyre at få klar besked om, hvad man fra konservativ side ville have sat ind for at løse den af dem stillede opgave. Flotklingende fraser er nu engang ikke tilstrækkeligt til at klare dette spørgsmål. Jeg ved vel, at det i de første år efter den 9. april var god latin at forkynde, at blot Danmark havde mobiliseret eller haft sin sikringsstyrke indkaldt i rette tid, kunne vi ved vor modstand have spændt ben for Tysklands besættelse af Norge — ja, nogle var endda så optimistiske at mene, at Hitler så også ville have betænkt sig på at anfalde Danmark.

Men medlemmer af dette høje ting, der har fulgt med, må vel nu være blevet klar over, at dette var det rene hjernespind.

Den 9. april og i dagene forud var der sandelig ikke tale om noget tilfældigt, der kunne have været afværget, blot den elendige radikal-socialdemokratiske regering havde haft vilje og mandsmod nok. Det er nu historisk klarlagt, at Danmarks og Norges besættelse var en nøje planlagt, i alle enkeltheder forberedt nazistisk krigsforbrydelse, som det var den tyske nazismes hensigt at gennemføre trods al modstand, og som den vidste at den havde magtmidler nok til at gennemføre, bl. a. af den grund, at Tyskland kunne kaste sig over de to svage nordiske lande med hele sin vældige magt, fordi Tyskland ikke på det tidspunkt var engageret i andre krigshandlinger af betydning.

Fuldt vidende om, at situationen var således, har de ærede konservative medlemmer altså nu opstillet som formål for den daværende regerings politik, at den i hvert fald skulle have sørget for ikke at komme til at forhandle som krigsfanger. På denne baggrund kan det vel ikke være for meget forlangt at bede de ærede medlemmer om at give en nærmere forklaring på, hvordan de har tænkt sig denne opgave løst i den da foreliggende situation. Jeg beder dem om heller ikke at glemme at forklare, hvilke konsekvenser der ville have været tale om for landet og befolkningen ved gennemførelsen af en sådan opgave.

Jeg ser ikke rettere, end at der kun havde været to udveje. Enten måtte regering og rigsdag have forberedt deres flugt fra hovedstaden — hvorhen forøvrigt? Eller også måtte hovedstaden i meget god tid — det vil i virkeligheden sige fra krigens begyndelse — have været sat i stand til at udholde en længere kamp mod bombardementer både fra landsiden, fra søsiden og naturligvis ikke mindst fra luften.

Jeg tror, det vil virke afklarende på denne diskussion, dersom de ærede medlemmer er i stand til at meddele offentligheden deres synspunkt på dette spørgsmål. Lad så være, at de ærede konservative medlemmer udfra deres syn var rede til at lade vort land bringe de uhyre ofre i menneskeliv og materielle ødelæggelser, som denne politik ville have medført. Den radikal-socialdemokratiske regering var i alt fald ikke villig til at føre en sådan katastrofepolitik. Men hvad ville resultatet være